

[Arentoft]

borer nærmere i hele spørgsmålet om at benytte tankskibe og lastebøjer.

Den lastebøje, man bruger på Danfeltet, er en, der flyder, og det er det, der giver vanskeligheder, når det er dårligt vejr, men på Staffjord er det lastebøjer, der står på bunden. Det er altså noget helt andet, og det giver en betydelig større sikkerhed; derfor mener jeg, at det virkelig bør med ind i billedet, og der er ikke tale om milliardinvesteringer.

Jeg tror også, det var hr. Poul H. Møller, der var inde på, at rederiet A. P. Møller netop råder over tankskibe. Hvorvidt man vil bygge dem alle om, så man kan stoppe produktionen også fra Gormfeltet og de øvrige felter, skal jeg lade være usagt, men jeg mener, at det sikkerhedsperspektiv, at man fra et tankskib kan stoppe produktionen på en platform i ulykkestilfælde, må da også spille en vis rolle, og det kan jo ikke lade sig gøre, hvis man bruger en olierørledning. Jeg vil meget henstille til statsministeren, at man tager det med ind i billedet.

Jeg vil slutte mit indlæg her med at opfordre statsministeren til at fortsætte disse forhandlinger, så man kan slutte med en aftale, som svarer til den, der blev indgået den 15. juli 1976.

Til allersidst kunne jeg godt tænke mig at gøre tingets ældste medlems ord til mine. I en artikel i Aarhus Stiftstidende tirsdag den 3. februar siger hr. Ninn-Hansen, som oven i købet er jurist, og som også var medlem af undergrundsudvalget i 1976, under overskriften »regeringens luskeri«, kort og klart, at her er tale om noget, som vi ikke kan være bekendt.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg skal allerførst takke for den gennemgående positive modtagelse, som disse lovforslag har fået her ved første behandling. Jeg mener at kunne konstatere, at der er en rimelig tilslutning, også hvis man ser positiviteten i forbindelse med, hvorvidt dette vil kunne vedtages i folketinget. Men der er også tale om en positivitet i bredere forstand, nemlig sådan forstået, at også en række partier, som ikke har udtrykt, at man vil være indstillet på at støtte gennemførelsen af disse forslag, dog har tilkendegivet, at man for så vidt angår indholdet i dette, på mange punkter nok er enig, når det kommer til stykket.

Det, at det gennemføres som lovgivning og ikke som en aftale, er sådan set det eneste problem; indholdsmæssigt mener jeg at kunne konstatere, at det, regeringen her lægger frem med disse tre lovforslag, er der i realiteten, når det kommer til stykket, ret stor tilslutning til i folketinget.

Til hr. Arne Christiansen vil jeg først sige følgende om diskussionen om, at koncessionen ikke er overtrådt, at det er fuldstændig rigtigt. Det er ikke det, der har været problemet. Problemet har været, at koncessionen er for dårlig set med samfundets øjne. Hr. Arne Christiansen nævnedes også, at der ikke har været rejst krav om øget aktivitet. Dertil vil jeg nu nok sige, at for det første kan der måske, da det er hr. Arne Christiansen, jeg her specielt henvender mig til, være grund til at erindre om, at der allerede før påbegyndelsen af disse forhandlinger var kontakter mellem tilsynet og bevillingshaverne netop med henblik på at tilskynde til en forstærket efterforskningsaktivitet. Det var i begyndelsen af oktober 1979, hvad jeg er sikker på at hr. Arne Christiansen erindrer.

Det første punkt i regeringens forhandlingsoplæg, punkt 1 a, drejede sig om at få lavet en tekst, ikke engang særlig stærk eller forpligtende, men dog en tekst med en hensigts erklæring om øget efterforskningsaktivitet, sådan som det sker under skyldig hensyntagen til det, der er dansk energipolitikals målsætning, men det lykkedes det altså heller ikke at få accept af.

Der var i sommeren 1980 en særlig gennemgang af aktivitetsniveauet med henblik på om muligt at nå frem til visse formuleringer, der dog kunne bruges som en rettesnor for at angive noget om aktivitetsniveauet, men heller ikke det var muligt.

Det er der blevet redegjort for i denne redegørelse for forhandlingerne, men ikke desto mindre er det noget, der igen og igen er dukket op også her i dag som noget, der ikke har været forsøgt.

Jeg har i præcis denne sammenhæng en bemærkning her, som knytter an til noget, som hr. Maisted sagde, og som illustrerer, hvad det er, der er det egentlige problem. Nu tænker jeg ikke på hr. Maisted som det egentlige problem, for hvis det var det hele, kunne vi jo nok leve med det, men hr. Maisted er inde på det samme tema, at vi ikke bebrejder A. P. Møller noget, men siger, at